

det rettere at udelade. Kendelsen vil alt-saa kunne være Genstand for Kære. Hvor vidt saadan Kære har opsættende Virkning, afgøres efter Reglen i § 270, 2det Stykke.

§§ 62—64.

Nærmere Regler angaaende Protokollation findes paa følgende Steder i Udkastet:

§ 163 (Vidneforklaringer).

§ 168 (Tvistigheder under Vidneførslen).

§ 185 (Syn og Skøn).

§ 198 (Parts Ed).

§§ 209, 210 og 218 (Behandling ved Landsret).

§ 276 (Forlig ved Underretten).

§ 277 (Behandling ved Underret).

§§ 371, 374, 396, 420, 434, 449, 480 og 499 (Fogedforretninger).

Naar det i § 64, 1ste Stykke, siges, at Rettens Domme, Kendelser og „øvrige Beslutninger“ skulle optages fuldstændig i Retsbogen, er det ikke dermed Meningen at foreskrive, at, hvad som helst en Retsformand eller Enkeltdommer maatte bestemme med Hensyn til en Sags Behandling, skal protokolleres, men kun at dette skal ske med Hensyn til saadanne Beslutninger, der fremtræde som Afgørelse af en mellem de i Sagen interesserede opstaaet Tvist. Hvor vidt i øvrigt en af Retten truffen Ordning skal omtales i Protokollen, maa afgøres efter Reglen i § 63, 1ste Stykke.

§ 65.

I denne Paragraf er tilføjet den med den gældende Ret stemmende og i sig selv praktiske Bestemmelse, at Retsbogen afgiver Bevis for, hvad der er foregaaet under Retshandlingen, men at Modbevis ikke er udelukket.

§ 66

sigter særlig til at bevirke, at Retsskriveren altid kan være i Besiddelse af det Materiale, der udkræves for at tilvejebringe en saa fuldstændig Udskrift, som behøves til Anke.

Kapitel VIII.

Forkyndelser og Meddelelser.

Af Tydelighedshensyn og for at opnaa den størst mulige Overensstemmelse med Straffeprocésudkastet er Kapitlet i Henseende til Stoffets Ordning og i redaktionel

Henseende en Del afvigende fra det tidligere Forslags 1ste Afsnit, Kapitel IX (bl. a. har man forbeholdt Ordet „Forkyndelse“ for de efter Reglerne i §§ 71—78 behandlede Meddelelser). Af Realitetsændringer findes nærmest kun følgende:

1) Reglen i det tidligere Forslags § 109, 3die Stykke, om, at de for en Retskreds beskikkede Stævningsmænd ere pligtige at besørgede alle Forkyndelser inden for Grænserne af vedkommende Retskreds, er ligesom i Straffeprocésudkastet udeladt, da Retskredsen kunne blive saa store, at det bliver nødvendigt at dele dem i flere Stævningsmændsdistrikter.

2) Forkyndelse for den vedkommende *personlig* er i § 72 opstillet som den Forkyndelsesmaade, der først og fremmest bør søges iværksat.

3) Samme Paragrafs Nr. 2 — der dog kun kommer til Anvendelse, naar Forkyndelse for den vedkommende personlig ikke kan finde Sted — er i øvrigt bragt i Overensstemmelse med § 3, 1ste Punktum, i Lov om Forandring af visse processuelle Frister m. m. af 11te April 1890.

Endvidere kan nævnes, at det tidligere Forslags § 123 er udeladt, fordi den, hvis den skulde forstaaes som indeholdende en egentlig Formforskrift, maatte anses for uheldig og i modsat Fald er overflødig.

Som det vil ses, er Udkastets System for Forkyndelser i sine Hovedtræk dette:

Forkyndelser foregaa ved en af et Vidne ledsaget Stævningsmand, der afleverer Genpart af det, der skal forkyndes. Forkyndelsen skal saa vidt muligt iværksættes for den paagældende personlig og skal helst ske paa hans Bopæl eller i hans Logis eller lignende midlertidigt Opholdssted; men i øvrigt er personlig Forkyndelse gyldig, hvor den end sker.

Kan Stævningsmanden ikke træffe den paagældende personlig, skal han foretage Forkyndelsen for en af de i Udkastet nærmere angivne Personer, der maatte være at træffe paa vedkommendes Bopæl, Kontor, Værksted eller andet fast Forretningslokale, eller — for Søfolks Vedkommende — paa deres Skib, eventuelt for den, hos hvem den paagældende midlertidig maatte være til Huse.

Har Stævningsmanden heller ikke kunnet iværksætte Forkyndelsen paa denne Maade, giver han det Dokument, der skal forkyndes, Paategning herom, og afleverer det til Politiet. Det forudsættes selvfølgelig herved, at det ikke allerede paa dette Stadium er blevet klart, at Forkyndelsen skal ske i en anden Retskreds eller i Ud-